

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

P8\_TA(2016)0201

**Ataki na szpitale i szkoły jako pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego****Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie ataków na szpitale i szkoły, stanowiących pogwałcenie międzynarodowego prawa humanitarnego (2016/2662(RSP))**

(2018/C 066/03)

*Parlament Europejski,*

- uwzględniając konwencje genewskie i inne instrumenty prawne dotyczące międzynarodowego prawa humanitarnego,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka oraz inne instrumenty Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ) dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- uwzględniając konkluzje Rady z 10–11 grudnia 2015 r. w sprawie procesu przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego,
- uwzględniając art. 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który odnosi się do spójności polityki na rzecz rozwoju,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
- uwzględniając uaktualnione wytyczne Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego <sup>(1)</sup>,
- uwzględniając zasady partnerstwa (zatwierdzone przez światową platformę pomocy humanitarnej) z dnia 12 lipca 2007 r.,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ na Światowy Szczyt Humanitarny zatytułowane „One humanity, shared responsibility” („Jedna ludzkość, wspólna odpowiedzialność”) z dnia 2 lutego 2016 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1998 przyjętą dnia 12 lipca 2011 r. oraz rezolucję nr 2143 przyjętą dnia 7 marca 2014 r., które dotyczą ochrony dzieci dotkniętych konfliktem zbrojnym,
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ nr 64/290 z dnia 9 lipca 2010 r. w sprawie prawa do nauki w sytuacjach nadzwyczajnych,
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 lutego 2016 r. w sprawie sytuacji humanitarnej w Jemenie <sup>(2)</sup>, rezolucję z dnia 4 lutego 2016 r. w sprawie systematycznego masowego mordowania mniejszości religijnych przez tzw. „ISIS/Daisz” <sup>(3)</sup>, rezolucję z dnia 26 listopada 2015 r. w sprawie edukacji dzieci w sytuacjach nadzwyczajnych i w czasie przedłużających się kryzysów <sup>(4)</sup>, rezolucję z dnia 27 lutego 2014 r. w sprawie wykorzystywania uzbrojonych dronów <sup>(5)</sup> oraz rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. w sprawie przygotowań do Światowego Szczytu Humanitarnego: wyzwania i szanse w zakresie pomocy humanitarnej <sup>(6)</sup>,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1502 (2003) w sprawie przemocy wobec pracowników humanitarnych oraz rezolucję nr 2175 (2014) w sprawie ochrony ludności cywilnej podczas konfliktu zbrojnego,
- uwzględniając deklarację w sprawie bezpiecznych szkół z maja 2015 r., przedstawioną do podpisania na konferencji w Oslo w sprawie bezpiecznych szkół, zwołanej przez norweskie ministerstwo spraw zagranicznych w maju 2015 r., a także powiązane wytyczne w sprawie ochrony szkół i uniwersytetów przed wykorzystaniem do celów wojskowych podczas konfliktów zbrojnych,

<sup>(1)</sup> Dz.U. C 303 z 15.12.2009, s. 12.<sup>(2)</sup> Teksty przyjęte, P8\_TA(2016)0066.<sup>(3)</sup> Teksty przyjęte, P8\_TA(2016)0051.<sup>(4)</sup> Teksty przyjęte, P8\_TA(2015)0418.<sup>(5)</sup> Teksty przyjęte, P7\_TA(2014)0172.<sup>(6)</sup> Teksty przyjęte, P8\_TA(2015)0459.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- uwzględniając wytyczne dotyczące ataków na szkoły i szpitale, które mają stanowić pomoc dla wszystkich osób zaangażowanych w monitoring, sprawozdawczość i rzecznictwo, wydane w dniu 21 maja 2014 r. przez specjalną przedstawiciel Sekretarza Generalnego ONZ ds. dzieci w konflikcie zbrojnym,
  - uwzględniając rezolucję przyjętą na 32. konferencji Międzynarodowego Ruchu Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycy w dniu 10 grudnia 2015 r. w sprawie wzmocnienia przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego,
  - uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowego Komitetu Czerwonego Krzyża (MKCK) w sprawie projektu dotyczącego opieki zdrowotnej w warunkach zagrożenia oraz sprawozdanie Komitetu w sprawie przemocy wobec zakładów opieki zdrowotnej i ich pracowników,
  - uwzględniając art. 128 ust. 5 i art. 123 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w ostatnich kilku latach społeczność międzynarodowa jest świadkiem coraz większej liczby ataków na szpitale i szkoły na całym świecie, takich jak ataki na ośrodki zdrowia prowadzone przez organizację Lekarze bez Granic w Kunduzie (Afganistan) w dniu 3 października 2015 r., ataki przeprowadzone w Razah (Jemen) w dniu 10 stycznia 2016 r. oraz ataki w wielu syryjskich miastach, przeprowadzone w ciągu całego trwającego tam konfliktu; mając na uwadze, że w bezprecedensowy sposób nasiliło się zjawisko odmowy przyjęcia pomocy humanitarnej i udzielenia dostępu do takiej pomocy, egzekucji przeprowadzanych na ludności cywilnej i pracownikach humanitarnych, więzienia w ciężkich warunkach oraz wykorzystywania osób cywilnych jako zakładników czy niewolników; mając na uwadze, że rosnące potrzeby i wyzwania, brak podtrzymywanego zaangażowania oraz zwiększające się koszty pomocy humanitarnej przyczyniły się do wyczerpania możliwości systemu pomocy humanitarnej, oraz mając na uwadze, że zmusiło to organizacje do tymczasowego zawieszenia wsparcia żywnościowego, udzielania schronienia oraz innych ratujących życie działań humanitarnych;
- B. mając na uwadze, że w dniach 23–24 maja 2016 r. w Stambule odbędzie się pierwszy Światowy Szczyt Humanitarny; mając na uwadze, że Sekretarz Generalny ONZ w swoim sprawozdaniu przygotowanym na Światowy Szczyt Humanitarny zatytułowanym „One humanity, shared responsibility” zwraca uwagę na „zuchwałą i bezwzględną utratę szacunku dla międzynarodowych praw człowieka i prawa humanitarnego” w sytuacjach konfliktu zbrojnego, co grozi powrotem do czasów wojny totalnej; mając na uwadze, że w sprawozdaniu odnotowano, że do wspomnianej erozji przyczyniają się brak domagania się i propagowania przestrzegania tych norm oraz wspierania istniejących mechanizmów egzekwowania, monitorowania i rozliczalności;
- C. mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne, nazywane również prawem konfliktów zbrojnych, ma na celu złagodzenie skutków konfliktów zbrojnych poprzez ochronę podmiotów, które nie biorą udziału w konflikcie, i poprzez regulowanie środków i metod prowadzenia wojny;
- D. mając na uwadze, że Rada Bezpieczeństwa ONZ ma do odegrania istotną rolę w zapewnieniu poszanowania prawa międzynarodowego dotyczącego ochrony wszystkich pracowników humanitarnych;
- E. mając na uwadze, że istnieje potrzeba zwiększenia ochrony pracowników humanitarnych bez różnicowania uregulowań dotyczących bezpieczeństwa w odniesieniu do pracowników międzynarodowych i miejscowych;
- F. mając na uwadze, że coraz większy udział podmiotów niepaństwowych, ugrupowań terrorystycznych i innych podmiotów w konfliktach zbrojnych utrudnia stosowanie międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że wszystkie strony zaangażowane w konflikt, w tym państwowe i niepaństwowe siły zbrojne, muszą gwarantować podmiotom udzielającym pomocy humanitarnej konieczny dostęp, aby mogły pomagać zagrożonej, dotkniętej konfliktem ludności cywilnej;
- G. mając na uwadze, że zasady humanitarne człowieczeństwa, neutralności, bezstronności i niezależności oraz podstawowe przepisy w dziedzinie międzynarodowego prawa humanitarnego i praw człowieka zawarte w konwencjach genewskich i ich protokołach dodatkowych muszą być podstawą wszystkich działań humanitarnych; mając na uwadze, że osobom wysiedlonym należy zapewnić ochronę i że konieczne jest zapewnienie niezależności pomocy;
- H. mając na uwadze, że szpitale i personel medyczny podlegają szczególnej ochronie na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego oraz że każdy zamierzony atak skierowany przeciwko ludności cywilnej i infrastrukturze cywilnej jest jednoznacznie zabroniony na mocy międzynarodowego prawa humanitarnego i uważany za poważne pogwałcenie tego prawa;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

- I. mając na uwadze, że Statut Rzymski Międzynarodowego Trybunału Karnego kwalifikuje ataki na pracowników humanitarnych jako zbrodnię wojenną; mając na uwadze, że statut podkreśla również, że umyślne kierowanie ataków na budynki przeznaczone na cele religijne, edukacyjne, artystyczne, naukowe lub charytatywne, czy też na pomniki historyczne stanowi zbrodnię wojenną;
- J. mając na uwadze, że budynki i aktywa ONZ, w tym szkoły i zakłady opieki zdrowotnej, są nienaruszalne i podlegają ochronie na mocy Konwencji z 1946 r. dotyczącej przywilejów i immunitetów Organizacji Narodów Zjednoczonych;
- K. mając na uwadze, że MKCK oświadczył, iż obowiązek ścigania podejrzanych o zbrodnie wojenne jest regułą zwyczajowego międzynarodowego prawa humanitarnego, które stosuje się do międzynarodowych i niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych;
- L. mając na uwadze, że niektóre grupy zbrojne sprzeciwiają się świeckiemu kształceniu i kształceniu dziewcząt, a także leczeniu dziewcząt przez personel medyczny płci męskiej, i w związku z tym utrudniają dostęp do tych usług; mając na uwadze, że ogólny klimat braku bezpieczeństwa będący skutkiem konfliktu uniemożliwia także dzieciom, nauczycielom i personelowi medycznemu uczęszczanie do szkół lub korzystanie z pomocy medycznej; mając na uwadze, że kobiety i dzieci narażone są na podwyższone ryzyko z powodu wysiedlenia oraz załamania się normalnych struktur ochrony i wsparcia; mając na uwadze, że międzynarodowe prawo humanitarne wymaga, aby wszelka dostępna opieka lekarska była udzielana bez dyskryminacji kobietom i dziewczętom, które padły ofiarą gwałtu w czasie wojny; mając na uwadze, że niebezpieczna aborcja znajduje się w wykazie Światowej Organizacji Zdrowia jako jedna z trzech głównych przyczyn umieralności matek; mając na uwadze, że zapewnienie opieki zdrowotnej matkom, opieki psychologicznej kobietom zgwałconym, edukacji i edukacji szkolnej dzieciom wysiedlonym stanowią znaczące wyzwania w warunkach obozów dla uchodźców;
- M. mając na uwadze, że na dzień 14 marca 2016 r. 52 państwa – w tym kilka państw członkowskich UE, lecz nie wszystkie – zatwierdziły deklarację w sprawie bezpiecznych szkół wynikającą z konferencji w Oslo dotyczącej bezpiecznych szkół zorganizowanej w maju 2015 r.;
- N. mając na uwadze, że przyjmując wytyczne UE w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego, Rada do Spraw Zagranicznych podkreśliła znaczenie skutecznego zajęcia się skutkami poważnych naruszeń przez wspieranie odpowiednich mechanizmów rozliczalności oraz kluczową rolę, jaką może odegrać Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK) w sprawach, w których dane państwo lub państwa nie są w stanie lub nie chcą sprawować swojej jurysdykcji; mając na uwadze, że w wytycznych UE zobowiązuje się „odpowiednie grupy robocze Rady” do monitorowania sytuacji, w których mogłoby być stosowane międzynarodowe prawo humanitarne, oraz do zalecania działań mających na celu promowanie przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego (ust. 15 lit. a));
- O. mając na uwadze, że w latach 2012–2015 MKCK zorganizował szerokie konsultacje w sprawie sposobu wzmocnienia ochrony prawnej ofiar konfliktów zbrojnych i sposobu zwiększenia skuteczności mechanizmów przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego;
- P. mając na uwadze, że w uaktualnionych wytycznych UE w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego czyni się odwołanie do zróżnicowanych środków działania, którymi dysponuje UE w swoich stosunkach z państwami trzecimi w tym zakresie, a które obejmują dialog polityczny, ogólne oświadczenia publiczne, środki ograniczające, współpracę z innymi organami międzynarodowymi, operacje zarządzania kryzysowego, odpowiedzialność indywidualną, szkolenia i kontrolę wywozu broni (ust. 16);
- Q. mając na uwadze, że państwa uczestniczące w 32. międzynarodowej konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężycyca w grudniu 2015 r. nie zdołały ostatecznie dojść do porozumienia w sprawie nowego mechanizmu zaproponowanego przez MKCK i rząd Szwajcarii w celu wzmocnienia przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego; mając na uwadze, że uczestniczące państwa zgodziły się na wszczęcie nowego międzyrządowego procesu w celu znalezienia sposobów na wzmocnienie wdrażania międzynarodowego prawa humanitarnego, z założeniem że wynik tego procesu zostanie zaprezentowany podczas następnej konferencji międzynarodowej w 2019 r.;
- R. mając na uwadze, że udzielana przez UE pomoc humanitarna, której wysokość sięgnęła w 2015 r. 909 mln euro, stanowi mniej niż 1 % całkowitego budżetu Unii; mając na uwadze, że lepsze powiązanie pomocy doraźnej ze wsparciem długoterminowym stanowi jeden z elementów służących zmniejszeniu obecnych rozbieżności pomiędzy ogromnymi potrzebami humanitarnymi a dostępnymi zasobami;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

1. potwierdza istotny wkład, jaki międzynarodowe prawo humanitarne wnosi w nowożytną historię ludzkości oraz wzywa wszystkie państwa członkowskie ONZ do wykorzystania oferowanej przez Światowy Szczyt Humanitarny możliwości potwierdzenia centralnego znaczenia międzynarodowego prawa humanitarnego i zapewnianej przez nie ochrony;
2. głęboko ubolewa nad brakiem poszanowania międzynarodowego prawa humanitarnego oraz wyraża oburzenie i poważne zaniepokojenie z powodu tragicznych w skutkach ataków na szpitale, szkoły i inne cele cywilne, których liczba podczas konfliktów zbrojnych na całym świecie rośnie w alarmującym tempie i których celami oraz ofiarami stają się pacjenci, uczniowie, personel medyczny i dydaktyczny, pracownicy organizacji humanitarnych, dzieci oraz członkowie rodzin; wyraża opinię, że po międzynarodowym potępieniu muszą nastąpić niezależne dochodzenia i musi dojść do faktycznego prawdziwego pociągnięcia do odpowiedzialności; wzywa państwa członkowskie, instytucje UE oraz wiceprzewodniczącą / wysoką przedstawiciel do dostrzeżenia prawdziwej skali tej sytuacji wyjątkowej oraz do wykorzystania wszystkich instrumentów znajdujących się w ich dyspozycji w celu zajęcia się tą kwestią;
3. potępia ataki na szpitale i szkoły, które to ataki są zakazane na mocy prawa międzynarodowego, zauważając, że tego rodzaju działania mogą stanowić poważne naruszenie konwencji genewskich z 1949 r. oraz zbrodnie wojenne w rozumieniu Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego; jest przekonany, że należy dopilnować, aby placówki ochrony zdrowia i placówki edukacyjne były w sytuacji konfliktów zbrojnych miejscami neutralnymi i chronionymi, za pomocą przejrzystych, niezależnych i bezstronnych dochodzeń w sprawie przeprowadzonych brutalnych ataków oraz w drodze zapewnienia rzeczywistej rozliczalności za przestępstwa popełnione przez wszystkie zaangażowane strony; podkreśla, jak ważne jest utrzymanie rozróżnienia podmiotów udzielających pomocy humanitarnej i podmiotów wojskowych oraz podkreśla konieczność powstrzymywania się od wykorzystywania operacji humanitarnych do celów wojskowych lub politycznych, co osłabia znaczenie prawdziwych działań humanitarnych oraz ich personelu i zagraża im;
4. potępia wykorzystywanie szpitali i szkół przez strony konfliktów zbrojnych, co faktycznie czyni z nich cele ataków; przypomina, że osoby wykorzystujące osoby lub mienie objęte ochroną jako żywe tarcze lub kamuflaż również są winne łamania międzynarodowego prawa humanitarnego;
5. wzywa strony konfliktów do poszanowania podstawowych zasad międzynarodowego prawa humanitarnego oraz do powstrzymania się od celowych ataków na infrastrukturę cywilną; podkreśla znaczenie poprawy bezpieczeństwa pracowników organizacji pomocowych, aby mogli reagować skuteczniej na te ataki; zwraca się zatem o to, by UE i państwa członkowskie zaapelowały do ONZ i Rady Bezpieczeństwa ONZ o zagwarantowanie ochrony zarówno lokalnych, jak i międzynarodowych pracowników organizacji humanitarnych;
6. składa hołd międzynarodowemu i lokalnemu personelowi medycznemu, pracownikom dydaktycznym i pracownikom organizacji niosących pomoc humanitarną działającym w rejonach ogarniętych konfliktami za ich godną podziwu odwagę i poświęcenie;
7. zwraca uwagę, że prawo do zdrowia jest prawem człowieka, a także wzywa strony zaangażowane w konflikt zbrojny do zagwarantowania dostępności, akceptowalności i jakości opieki medycznej w trakcie konfliktów zbrojnych; wzywa do globalnego zaangażowania na rzecz zapewnienia, by kobiety i dziewczęta były bezpieczne od początku każdej sytuacji nadzwyczajnej lub kryzysu poprzez zajęcie się zwiększonym ryzykiem przemocy seksualnej i związanej z płcią, podnoszenie świadomości, podjęcie działań w celu ścigania sprawców takich aktów przemocy oraz zapewnienie w sytuacjach kryzysu humanitarnego kobietom i dziewczętom – czego wymaga międzynarodowe prawo humanitarne i co przewidziane jest w konwencjach genewskich i ich protokołach dodatkowych – dostępu do pełnego zakresu usług w dziedzinie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego, w tym bezpiecznych aborcji, zamiast utrzymywania stanu, który jest równoznaczny z nieludzkim traktowaniem;
8. zwraca uwagę, że zwiększenie komplementarności pomocy humanitarnej i rozwojowej w celu zajęcia się kwestiami skuteczności oraz likwidacji luk w finansowaniu pomocy humanitarnej jest konieczne i powinno iść w parze ze zwiększonym finansowaniem pomocy rozwojowej i pomocy humanitarnej; wzywa UE, jej państwa członkowskie i innych darczyńców międzynarodowych do pełnego zobowiązania się w ramach Światowego Szczytu Humanitarnego do wypełnienia wszystkich zaproponowanych podstawowych zobowiązań zawartych w programie działań na rzecz ludzkości, który koncentruje się na ograniczeniu wpływu działań wojennych na ludność i na umożliwieniu działań humanitarnych;

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

9. wzywa UE i jej państwa członkowskie do zaapelowania do Rady Bezpieczeństwa ONZ o wykorzystanie wszelkich dostępnych narzędzi, takich jak stosowanie ukierunkowanych środków, ustanowienie misji informacyjnych czy komisji śledczych, oraz mechanizmów sądowych, takich jak wnoszenie spraw do Międzynarodowego Trybunału Karnego; domaga się, aby w Radzie Bezpieczeństwa nie korzystano z prawa weta przy podejmowaniu decyzji dotyczących kwestii związanych z działaniami humanitarnymi, aby zwiększono poszanowanie norm prawa międzynarodowego przewidujących ochronę pracowników organizacji humanitarnych, aby działania mogące stanowić naruszenie tych norm były systematycznie przedmiotem dochodzeń oraz by osoby podejrzane o to, że ponoszą za nie odpowiedzialność, były stawiane przed sądem;

10. ubolewa nad faktem, że szereg partnerów UE i jej państw członkowskich jest zaangażowanych w poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego; wzywa UE do skorzystania ze wszystkich narzędzi dwustronnych, którymi dysponuje, aby skutecznie promować przestrzeganie międzynarodowego prawa humanitarnego przez swoich partnerów, w tym w drodze dialogu politycznego, a gdy taki dialog nie przyniesie skutków, do rozważenia innych środków zgodnie z Wytycznymi Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego;

11. wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do podjęcia inicjatywy ukierunkowanej na nałożenie embarga EU na dostawy broni do krajów, które są odpowiedzialne za poważne naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego, w szczególności za umyślne ataki na infrastrukturę cywilną; podkreśla, że dalsze zezwalanie na sprzedaż broni takim krajom stanowi naruszenie wspólnego stanowiska Rady 2008/944/WPZiB z dnia 8 grudnia 2008 r. <sup>(1)</sup>;

12. wzywa Radę do Spraw Zagranicznych i wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zwrócenia się do szefów misji UE i odnośnych przedstawicieli UE (szefowie operacji cywilnych UE, dowódcy operacji wojskowych UE i specjaliści przedstawiciele UE) o składanie sprawozdań z przypadków rażącego naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego;

13. zachęca UE i jej państwa członkowskie do pełnego poparcia apelu skierowanego przez Sekretarza Generalnego ONZ do wszystkich państw członkowskich ONZ o wykorzystanie szansy, jaką daje Światowy Szczyt Humanitarny, w celu ponownego zaciągnięcia zobowiązań w zakresie ochrony ludności cywilnej i zagwarantowania praw człowieka przysługujących wszystkim ludziom dzięki poszanowaniu zasad, na które już przystały, oraz ich wdrażanie i propagowanie; podkreśla wagę przywiązywaną przez Sekretarza Generalnego ONZ do wzmocnienia międzynarodowych systemów dochodzeniowych i sądowych, w tym MTK, z myślą o uzupełnieniu ram krajowych, w celu położenia kresu bezkarności sprawców naruszeń międzynarodowego prawa humanitarnego;

14. uznaje znaczenie Wytycznych Unii Europejskiej w sprawie promowania przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego, ponieważ żadne inne państwa ani organizacje nie przyjęły równoważnego dokumentu; apeluje do UE i jej państw członkowskich o skuteczne wdrożenie tych wytycznych;

15. wzywa Radę do Spraw Zagranicznych i wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zapewnienia, aby polityka i działania UE dotyczące międzynarodowego prawa humanitarnego były rozwijane w spójny i skuteczny sposób oraz aby wdrażanie wytycznych dotyczących międzynarodowego prawa humanitarnego należało przede wszystkim do kompetencji Grupy Roboczej Rady ds. Międzynarodowego Prawa Publicznego, której przewodniczy prezydencja Rady; podkreśla w związku z tym, że wytyczne UE zobowiązują „odpowiednie grupy robocze Rady” do monitorowania sytuacji, w których mogłoby być stosowane międzynarodowe prawo humanitarne, oraz do zalecania w takich przypadkach działań mających na celu promowanie przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego; wzywa UE i państwa członkowskie do przedstawiania – w szczególności w ramach corocznego sprawozdania UE na temat praw człowieka i demokracji – bardziej szczegółowych sprawozdań z wdrażania tych wytycznych w konkretnych konfliktach;

16. przypomina o stanowisku przyjętym w wytycznych UE, zgodnie z którym we właściwych przypadkach rozważy się korzystanie z usług Międzynarodowej Komisji Humanitarnej ds. Ustalania Faktów (IHFFC), utworzonej na mocy dodatkowego protokołu I do konwencji genewskich z 1949 r., która – mając możliwości ustalania faktów i pełniąc funkcję pośrednika – może pomóc w promowaniu przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego; ubolewa, że dotychczas nie skorzystano z usług IHFFC oraz wzywa zaangażowane strony do rozważenia jej zaangażowania; wzywa wszystkie państwa członkowskie UE do uznania kompetencji IHFFC;

<sup>(1)</sup> Dz.U. L 335 z 13.12.2008, s. 99.

Czwartek, 28 kwietnia 2016 r.

17. apeluje o udoskonaloną przestrzeń instytucjonalną umożliwiającą rozwiązywanie przez społeczność międzynarodową wspólnych problemów dotyczących wdrażania międzynarodowego prawa humanitarnego; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE i jej państw członkowskich wobec MKCK do zdecydowanego wsparcia utworzenia skutecznego mechanizmu wzmocnienia przestrzegania międzynarodowego prawa humanitarnego, ale wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do przedstawienia Parlamentowi celów i strategii w zakresie realizacji tego zobowiązania w ramach nadchodzącego procesu międzyrządowego, tak aby znaleźć sposoby udoskonalenia wdrażania międzynarodowego prawa humanitarnego, w myśl uzgodnień dokonanych na 32. Międzynarodowej Konferencji Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca w grudniu 2015 r., co mogłoby wzmocnić system zarządzania w ramach międzynarodowego prawa humanitarnego;
  18. z zadowoleniem przyjmuje praktykę UE i jej państw członkowskich obejmującą zaciąganie zobowiązań w ramach konferencji MKCK; wzywa wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do regularnego składania sprawozdań z realizacji tych zobowiązań, w szczególności przez włączenie szczegółowego ustępu do rozdziału poświęconego międzynarodowemu prawu humanitarnemu w corocznym sprawozdaniu Rady na temat praw człowieka;
  19. wzywa ONZ i UE do wspierania kampanii w celu dopilnowania, by wszystkie podmioty, w tym zbrojne grupy niepaństwowe, były świadome swoich obowiązków na mocy prawa międzynarodowego, a także do wywiązywania się z zobowiązań dotyczących ułatwiania pomocy humanitarnej i ochrony osób znajdujących się pod ich wpływem;
  20. wzywa państwa członkowskie do dawania przykładu i wywiązania się ze swojego zobowiązania do ratyfikowania podstawowych instrumentów międzynarodowego prawa humanitarnego i innych odpowiednich instrumentów prawnych, które mają wpływ na międzynarodowe prawo humanitarne;
  21. ponownie wyraża głębokie zaniepokojenie użyciem uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych wykraczającym poza ramy prawa międzynarodowego oraz podtrzymuje swoje wezwanie do Rady o przyjęcie wspólnego stanowiska UE w sprawie stosowania uzbrojonych bezzałogowych statków powietrznych;
  22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, przewodniczącemu Zgromadzenia Ogólnego ONZ oraz rządów państw członkowskich ONZ.
-